

Апикидъ още не бѣ пригърнѣлъ систематически християнство-то по са намѣрваше въ началото на оглашеніето. Той участвувахе въ вѣрованіята на Оливеа, вѣрваше вече че живостното измисляне на съзческата религія е было дѣло на главния врагъ на челоуѣчеството и заради туй оубѣти ужась при невинния отговоръ на Иона. Той побърза да са отговори ревностно и съ таквози смущеніе щото Иона са оплаши не толкось отъ распаленния му маперъ колкото заради измѣненіе на умственнытъ му силы.

— Увы, братко мой! твоитѣ жестоки сумнѣнія ти смутихъ ума за една минута. Ела Апикиде, ела при мене единчкій мой братче! подай ми ржката си, остави за да отрыжъ пота който тече отъ челото ти; не са сърди ако сега не та разумѣвамъ, размысли че само Иона неможе никога да та докачи.

— Иона, отговори Апикидъ като тегляше сестра си къмъ себе си и гледаше на нея съ братско участие, какъ мога да повѣрвамъ азъ че този твой прекрасенъ образъ, че ангелското ти сърце сж предопредѣлены за вѣчната мжка?

— *Di meliora!* извика Иона. Тѣзи думы по вѣрованіето на съвременницытъ са считахъ за предпазителны противъ лоштытъ прокованія.

Тѣзи думы и изразяваното чрезъ тѣхъ суевѣріе слѣзохъ като отрова въ сърцето на Апикиде. Той са подигнѣ като са готвяше да си отиде, но като са спѣвъ посрѣдъ стаята погледнѣ на сестра си и си раствори обятіята. Иона са хвърли радостна въ пригърдытъ на брата си, който я цалунѣ съ увлечение и ѣ рече:

— Прощавай, сестро, и бѣди здрава. Когато та видѣх пакъ, може да не ма погледнешъ като братъ, прими прочее мосто цѣловане като въспоминаніе на вѣжнытъ ни години, когато сичкото ни бѣше общо и вѣрата ни и надѣждата и интересытъ и грыжытъ и въспитаніето. Този съюзъ бѣдствува сега да са раскъсне.

И остави къщата ѣ като изрече тѣзи думы съ тонъ колкото сраненъ, толкось и достолѣпенъ.

И наистина този бѣше най голѣмыйтъ най жестокийтъ испытъ

простолюдіето на діавола, и съ пълно всеурженіе отъ рога и упанка; но истинскийтъ типъ отъ който са копира діавольтъ по народното вѣрованіе, е Панъ таинственныйтъ и пустынолюбивыйтъ, който вдѣхва силы и необъяснимы страхове, и който по сичко наприличва на Сатана. Освѣль туй тогашнытъ християны можахъ да намѣржытъ въ невѣздържнытъ служенія на Пана вѣкоя прилика съ пелушеніята на демоннытъ.